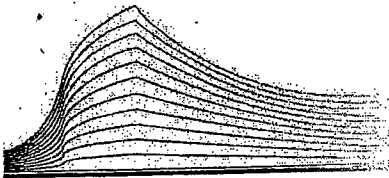

Kopie

Afgeleverd aan: mr. SOENEN Bruno
art. 792 Ger. W.

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

140248

Uitgifte

Repertoriumnummer 2017/ 2977
Datum van uitspraak 20 april 2017
Rolnummer 2015/AR/1954

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Staatloze

Hof van beroep Gent

Arrest

elfde kamer

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000839211-0001-0010-01-01-1

2015/AR/1954

In de zaak

van

PROCUREUR-GENERAAL BIJ HET HOF VAN BEROEP TE GENT

met kantoor te 9000 GENT, Savaanstraat 11/101

appellant

verschenen in de persoon van eerste advocaat-generaal Louis Vandenberghe

tegen

████████████████████
wonende te 8301 KNOKE-HEIST, ██████████

geïntimeerde

voor wie optreedt mr. SOENEN Bruno, advocaat met kantoor te 9000 GENT, Vaderlandstraat 32

wijst het hof het volgende arrest.

I. BEROEPEN VONNIS

1. Op 19 november 2014 legt ██████████ (hierna: ██████████) ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, een eenzijdig verzoekschrift neer tot erkenning als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954.

De rechtbank hoort [REDACTED] en zijn advocaat in raadkamer op 23 maart 2015 (art. 1028 Ger.W.). Het openbaar ministerie adviseert negatief (schriftelijk op 14 april 2015). Schriftelijke repliek van [REDACTED] volgt op 7 mei 2015.

2. Bij beschikking van 29 juni 2015 in de zaak met AR nummer 14/1975/B gaat de tweede kamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, in op het verzoek van [REDACTED].

Zodoende zegt de rechtbank voor recht dat [REDACTED] wordt erkend als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954.

De rechtbank legt de niet nader begrote gedingkosten aan de zijde van [REDACTED] ten laste van [REDACTED] die werd toegelaten tot de kosteloze rechtsbijstand.

II. HOGER BEROEP

1. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 6 juli 2015 stelt het openbaar ministerie hoger beroep in tegen voormelde beschikking van 29 juni 2015.

Met zijn hoger beroep beoogt het openbaar ministerie dat zijn negatieve advies (voor de eerste rechter) gegrond wordt verklaard en [REDACTED] bijgevolg niet als staatloze wordt erkend nu hij onderdaan is van de Palestijnse staat Palestina.

2. [REDACTED] neemt conclusie tot afwijzing van het hoger beroep en zodoende tot bevestiging van de beroepen beschikking.

3. De zaak is behandeld op de terechtzitting van 15 december 2016, waarna het hof het debat heeft gesloten en de zaak in beraad heeft genomen.

[REDACTED] was daarbij ook in persoon aanwezig.

Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

Het hof aanziet de conclusie van het openbaar ministerie van 24 mei 2016 en de conclusie van [REDACTED] van 4 juli 2016 als alomvattende syntheseconclusies in de zin van artikel 748bis Ger.W., om ze aldus (met alle bijhorende stukken), met instemming van de partijen, in het debat te houden.

III. BEOORDELING

1. Het hoger beroep is tijdig en regelmatig ingesteld en aldus ontvankelijk (artt. 1051, 1056, *sub* 2° en 1057 Ger.W.).
2. De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, stelde terecht vast dat zij (internationale) rechtsmacht heeft en bovendien intern materieel/territoriaal bevoegd is om van voormelde vordering kennis te nemen. Ook het hof heeft rechtsmacht en is bevoegd.
3. De vordering werd regelmatig en ontvankelijk ingesteld.

██████████ beoogt middels zijn eenzijdig verzoek van 19 november 2014 de erkenning als staatloze.

4. Het openbaar ministerie voert in de eerste plaats aan dat ██████████ het vereiste belang in de zin van de artikelen 17-18 Ger.W. ontbeert, nu hij is erkend als vluchteling.

Het belang vereist voor het instellen van een vordering in rechte wordt beoordeeld op het ogenblik waarop de vordering wordt ingesteld. Het belang, waarvan sprake in de artikelen 17-18 Ger.W., is een vereiste voor de toelaatbaarheid of ontvankelijkheid van de vordering. In artikel 17 Ger.W. wordt als algemene regel gesteld dat iedere partij, die een vordering instelt, over een belang dient te beschikken. Het belang kan worden omschreven als ieder materieel of moreel – daadwerkelijk, maar niet theoretisch – voordeel dat de eiser/verzoeker kan halen uit de vordering die hij instelt, op het ogenblik waarop hij die vordering aanhangig maakt. Het belang moet evenwel voorhanden blijven in de loop van het geding.

In casu heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen pas na het instellen van de vordering en meer precies op 30 maart 2015 ██████████ erkend als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève.

Voorts sluit de erkenning als vluchteling het belang om een vordering tot erkenning als staatloze in te stellen/aan te houden niet uit. Erkenning als vluchteling (met alle rechten/gevolgen van dien) is niet volkomen gelijk te stellen met erkenning als staatloze (met alle rechten/gevolgen van dien) derwijze dat door de ene erkenning (als vluchteling) het vereiste belang voor de andere erkenning (als staatloze) vervalt.

Aldus had/ heeft [REDACTED] het vereiste (nog steeds voorhanden zijnde) belang in de zin van de artikelen 17-18 Ger.W.

Zijn verzoek is om deze reden noch onontvankelijk noch ongegrond.

5. Gelet op het hoger beroep van het openbaar ministerie verloopt de procedure, anders dan voor de eerste rechter, in hoger beroep op tegenspraak.

6. [REDACTED] beoogt de erkenning als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de Status van Staatlozen (hierna: Apatridenverdrag). België heeft het Apatridenverdrag goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960 (BS 10 augustus 1960).

Artikel 1, § 1 van het Apatridenverdrag definieert 'staatloze' als een persoon die door geen enkele Staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd.

Behoudens de uitsluitingen bepaald in artikel 1, § 2, (i), (ii) en (iii) van het Apatridenverdrag wordt diegene die geen nationaliteit bezit, als staatloze erkend, nu nationaliteit een rechtsband is die een individu als onderdaan verbindt aan een staat (zie M. Van de Putte en J. Clement, "Nationaliteit", APR, Antwerpen, 2001, 2).

De bewijslast met alle middelen van recht rust op de verzoeker.

De last om te bewijzen over geen nationaliteit te bezitten moet echter in redelijkheid worden benaderd. Men kan van de verzoeker niet verlangen dat hij aantoont dat hij niet de voorwaarden zou vervullen om minstens van één staat ter wereld de nationaliteit te verkrijgen. Het volstaat dat de verzoeker aantoont dat (1) hij door de landen waarmee hij een band heeft omwille van geboorte, afstamming, huwelijk, verblijf, e.d. niet als onderdaan wordt beschouwd en (2) hij, wanneer hij ooit een nationaliteit heeft gehad, deze ingevolge de wet is verloren.

7. [REDACTED] voert aan dat hij is geboren op 19 juni 1984 in Albassan Al Saghira (*elders vermeld Abasan Al Saghira*), in de Gazastrook in de Palestijnse gebieden uit ouders van Palestijnse origine terwijl hij vanaf zijn geboorte tot zijn vertrek steeds in de Gazastrook is verbleven, met uitzondering van een verblijf in Algerije tijdens zijn universitaire studies. Hij is erkend als Palestijnse vluchteling door UNRWA.

[REDACTED] komt op 1 september 2014 in België aan. Hij dient de volgende dag een asielaanvraag in.

Bij beslissing van 30 maart 2015 erkent het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen [REDACTED] als vluchteling. Daarbij wordt zijn identiteit en herkomst op basis van de aangegeven gegevens/voorgelegde stukken bevestigd als correct.

Het hof oordeelt (evenzeer) dat de overgelegde stukken afdoende de identiteit en Palestijnse origine van [REDACTED] aantonen.

8. Gelet op de hierboven geduide bewijslast volstaat het aldus dat [REDACTED] aantoont dat hij niet door een nationaliteitsband met Palestina kan worden/is verbonden.

Dat hij ooit een (andere) nationaliteit heeft bezeten, blijkt niet.

9. In de voorliggende informatie is geen spoor dat [REDACTED] onder de uitsluitingen zou vallen opgesomd in de artikelen 1, § 2, (ii) en (iii) van het Apatridenverdrag.

Artikel 1, § 2, (i) van het Apatridenverdrag bepaalt dat dit verdrag niet van toepassing is op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, zolang zij die bescherming of bijstand genieten.

Deze uitsluiting onder 1, § 2, (i) kan hier evenmin (nog) aan de orde zijn. In zijn arrest van 22 januari 2009 oordeelt het Hof van Cassatie dat een Palestijn de in artikel 1, § 2, (i) van het Apatridenverdrag bedoelde bescherming en bijstand niet meer geniet van zodra hij de zone in het Midden-Oosten waar de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse vluchtelingen in het Midden-Oosten (UNRWA °8 december 1949) haar opdracht uitvoert, heeft verlaten. Het feit dat de Palestijn enkel tijdelijk verblijft in een staat die niet tot de opdrachtzone van de UNRWA behoort, verandert hieraan niet (Cass. 22 januari 2009, RW 2010-11, 450, noot M. Morel).

10. Rest aldus de vraag of [REDACTED] de Palestijnse nationaliteit kan bezitten/bezit.

Daartoe dient het recht/de wetgeving van de betrokken 'staat' te worden toegepast (art. 1, § 1 van het Apatridenverdrag en art. 3, § 1 van de wet van 16 juli 2004 houdende het WIPR).

Zoals aangegeven, is nationaliteit een rechtsband die een individu als onderdaan verbindt aan een staat. Aldus moet noodzakelijk prelabel het bestaan van een Palestijnse Staat worden onderzocht.

11. De eerste rechter heeft op de pagina's 4-6 in de beroepen beschikking een correcte en voldoende schets gegeven van de geschiedenis van Palestina, die het hof voor zoveel als nodig overneemt.

12. In internationaal recht grijpt men terug naar de voorwaarden (in art. 1) van de 'Convention on Rights and Duties of States' van 26 december 1933 of de zogenaamde Montevideo Conventie, die moeten zijn vervuld om van een soevereine staat te kunnen spreken: (1) een bepaald grondgebied, (2) een permanente bevolking, (3) een regering en (4) de capaciteit om relaties aan te gaan met andere staten.

Hoewel strikt gezien de Montevideo Conventie enkel de partijen bij het verdrag bindt, wordt de Conventie toch aangezien als internationaal gewoonterecht nu zij bestaande wettelijke principes heeft gecodificeerd (zie M. Cogen, *The comprehensive guide to international law*, Brugge, die Keure, 2008, 79-80, nr. 53).

13. Het hof toetst deze criteria hier concreet inzake Palestina/de Palestijnse gebieden.

Dat Palestina een permanente bevolking heeft, staat vast en wordt door [REDACTED] overigens uitdrukkelijk erkend.

Verder heeft Palestina een bepaald grondgebied. Dat de grenzen ervan betwist zijn en het grondgebied versnipperd is, doet hieraan geen afbreuk. Een niet-betwist grondgebied is geen noodzakelijke voorwaarde voor het staatschap, zolang er maar zekerheid over bestaat dat de entiteit recht heeft op een zeker grondgebied, zoals *in casu*.

Palestina heeft ook een regering: de Palestijnse Nationale Autoriteit. De beperkingen inzake de uitoefening van haar overheidsgezag door de Oslo Akkoorden (die de principes van het zelfbestuur vastleggen) en de *de facto* controle en/of bezetting door Israël, verandert hieraan niet. Een *onafhankelijke* regering wordt niet vereist (zie E. De Raes, *Erkenning van nieuwe Staten*, masterproef 2012-2013, <http://lib.ugent.be>, 83-84).

Tot slot bezit Palestina de capaciteit om relaties aan te gaan met andere staten. Zo sloot Palestina reeds meerdere internationale akkoorden (zoals het *Arab Charter on Human Rights* en het *UNESCO Cultural Heritage Center*) en bekwam het in 2012 de 'permanent observer'-status' bij de VN.

In die optiek is het hof, in het onderzoek naar een mogelijke nationaliteitsband van [REDACTED] met Palestina, van oordeel dat Palestina als een *staat* moet worden beschouwd.

14. Dat een significant aantal staten, waaronder België, Palestina nog niet officieel/*de iure* heeft erkend, kan daarbij geen pijnpunt zijn (zie Cass. 23 januari 2017, inzake met AR nr. C.16.0250.N).

Artikel 3 van de Montevideo Conventie legt heel duidelijk vast dat het politiek bestaan van een staat onafhankelijk is van de erkenning door andere naties. Deze declaratieve theorie, die erkenning ziet als een goedkeuring van een reeds bestaande feitelijke situatie, geniet intussen een vrij brede consensus. Niet alleen de Montevideo Conventie maar ook de

'Resolutions Concerning the Recognition of New States and New Governments' van 1936 van het *'Institut De Droit International'* bepaalt dat de erkenning een declaratief effect heeft dewijze dat het bestaan van een nieuwe staat, met alle (juridische) gevolgen van dien, niet wordt aangetast door een erkenningsweigering van andere staten (Art. 1, Institut De Droit International, "Resolutions Concerning the Recognition of New States and New Governments (October 1936)", *The American Journal of International Law*, Vol. 30, No. 4 185). Recenter in 1992 volgt ook de *'Arbitration Commission of the Conference on Yugoslavia*, de zogeheten Badinter Commissie opgericht door de Europese Gemeenschap, de declaratieve theorie en maakt toepassing van de vier voormelde criteria ("Arbitration Commission of the Peace Conference on the former Yugoslavia", Opinion No. 1, 11 januari 1992, *European Journal of International Law* 1992, 182).

15. Aldus kan [REDACTED] zich niet beroepen op het niet-bestaan van Palestina als staat om te besluiten dat hij als onderdaan niet kan worden verbonden met een/deze staat.

Het bewijsrisico berust bij [REDACTED].

Daartoe dient het recht/de wetgeving van de betrokken staat te worden toegepast (art. 1, § 1 van het Apatridenverdrag en art. 3, § 1 van de wet van 16 juli 2004 houdende het WIPR).

Zoals aangegeven, heeft [REDACTED] ontegensprekelijk omwille van zijn geboorte, afstamming, verblijf, een band met Palestina.

[REDACTED] tracht vergeefs de bewijslast om te keren. Het is niet aan het openbaar ministerie om te bewijzen dat [REDACTED] de Palestijnse nationaliteit bezit.

[REDACTED] toont niet aan dat hij door de staat Palestina, krachtens diens wetgeving, niet als onderdaan wordt beschouwd.

16. Het hoger beroep van het openbaar ministerie slaagt.

De beroepen beschikking moet worden hervormd.

[REDACTED] kan niet worden erkend als staatloze.

IV. GEDINGKOSTEN

1. Het hof beaamt het oordeel van de eerste rechter omtrent de gedingkosten in eerste aanleg.

2. [REDACTED] dient, als de hoofdzakelijk in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten in hoger beroep (art. 1017, eerste en vierde lid Ger.W.).

3. Deze kosten omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (art. 1018, *sub* 6° Ger.W.). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de (hoofdzakelijk) in het gelijk gestelde partij (art. 1022, eerste lid Ger.W.).

Nu het openbaar ministerie niet is bijgestaan door een advocaat, kan zij geen aanspraak maken op een rechtsplegingsvergoeding, wat zij overigens ook niet doet.

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

RECHT DOENDE OP TEGENSPRAAK,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond,

hervormt zodoende, gelet op de grenzen waarbinnen het is aangevochten, de beroepen beschikking van 29 juni 2015,

zegt voor recht dat [REDACTED] °19 juni 1984 te Abasan Al Saghira, Gazastrook, Palestina, wonende te 8301 KNOKKE-HEIST, [REDACTED] niet wordt erkend als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954,

veroordeelt [REDACTED] tot de gedingkosten van het hoger beroep.

Aldus gewezen door de **elfde kamer** van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

Mevrouw V. De Clercq

Raadsheer, waarnemend voorzitter,

De heer S. Mosselmans

Raadsheer,

Mevrouw M. Dossche

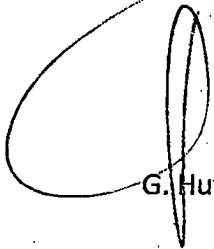
Ondervz. en rechter in de familie-en jeugdrechtbank in de

rea Oost-Vlaanderen, afdeling Gent,
(aangewezen bij beschikkingen van de eerste voorzitter van het hof van beroep van resp. 18 november 2016 en 5 april 2017)

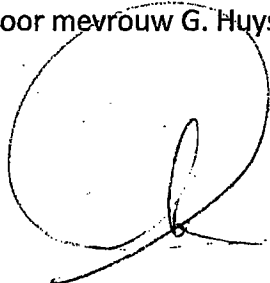
en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op **twintig april tweeduizend zeventien,**

bijgestaan door mevrouw G. Huysman

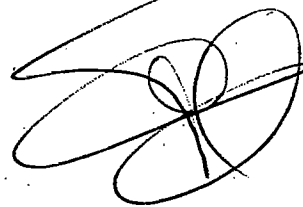
Griffier,

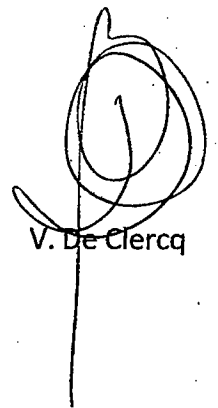
G. Huysman

M. Dossche

S. Mosselmans

V. De Clercq

